

РЕШЕНИЕ

№ 42785

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10642** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, чрез адвокат Т. Т., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1 срещу Заповед № 513з-10963 от 16.09.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановено от Началник на отдел „Миграция“ - СДВР.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че оспорващият е подал искане за разрешение продължително пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Същият е представител на търговско дружество – регистрирано търговско представителство в Република България. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ представителите на търговските дружества с регистрирано представителство в Република България имат право на продължително пребиваване. Необосновано, служителите на отдел „Миграция“ – СДВР, са приели, посещавайки адреса, където жалбоподателят е заявил своето местожителство, че той не живее там, след като не са го намерили в момента на проверката. Посочено е, че липсват ясно формулирани мотиви, защо е прието, че представеният адрес на пребиваване е фиктивен. Административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е направил законосъобразни изводи. Жалбоподателят е китайски гражданин и имената му не могат да бъдат произнасяни ясно на български език. Това е объркало А. Д., който е заявил, че не познава Ц. Д.. По същия начин другото разпитано от полицейските служители Ш. – китайски гражданин не е могъл да разбере за кого точно го питат, а и той се е бил

нанесъл на адреса едва преди няколко дни. В случая е приложена декларация от собственика на имота, находящ се в [населено място], [улица], с която той е изразил съгласие Ц. Д. да се регистрира на посочения адрес. Твърди се, че от оспорващия не са изискани обяснения, което е съществено нарушение на административно-производствените правила, съгласно чл. 35 от АПК. Излагат оплаквания, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗЧРБ, адресът е административно средство за уведомяване, а не задължително условие за физическо постоянно пребиваване. В този смисъл липсата на постоянно физическо пребиваване не може да се тълкува като деклариране на неверни данни. Чужденецът, претендиращ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, следва да представи доказателства за осигурено жилище. Без значение са данните, които са предоставили други лица, живущи на този адрес. На последно място се сочи, че в случая не е съобразено обстоятелството, че на Ц. Д. вече е било издавано разрешение за продължително пребиваване, в което е отразен също адрес в [населено място], [улица].

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят се явява лично и с адвокат Г., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Г. оспорва жалбата. От юрисконсулт Г. са представени писмени бележки, в които се оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 26.08.2025 г. Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 103360, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, представител на търговско дружество. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата

своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Установено е, че Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 11.09.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, издаден от компетентните китайски власти, валиден до 17.11.2026 г., сертификат за актуална регистрация на търговското

представителство в Българската търговско-промишлена палата № 3583 от 10.09.2025 г., удостоверяващ, че търговското представителство с наименование В. Лимитъд е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата. Адресът на представителството е [населено място], [улица], вх. 1, ап. 1, офис 3. Представители по пълномощие в Република България са Лю У. и Ц. Д., граждани на Китайската Народна Република, банково удостоверение, издадено от Банка ДСК АД, видно от което Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, притежава банкова сметка с наличност към 10.09.2025 г. от 6 154 евро, нотариално заверена декларация от Д. Ш., гражданин на Китайската Народна Република, съгласно която същият като управител и представител на „Джанка 2000” ООД, което е собственик на недвижим имот – хотел-ресторант, с административен адрес [населено място], [улица], заявява, че е съгласен да живее на посочения адрес, полица за медицинска застраховка за чужденци, със срок на валидност от 27.11.2025 г. до 26.11.2026 г., видно от която застрахователят покрива разходи за медицински разноски на Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, за времето на престоя му в страната.

Служители на отдел „Миграция” – СДВР са извършили на 28.09.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], [улица] (виж докладна записка на л. 23) и са констатирани, че чуждият гражданин Ц. Д., не установен там. При проведени разговори с А. Д. и Д. Ш., граждани на Китайската Народна Република, същите са заявили, че не познават Ц. Д..

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-97545 от 15.09.2025 г., съставено от инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, на Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

По време на проведеното по делото открито заседание бяха разпитани двама свидетели – Д. Ш. и Д. Ш. и двамата граждани на Китайската Народна Република.

Първият от тях посочи, че живее под наем на адреса от началото на септември 2025 г. Малко след като се настанил, дошли цивилно облечени лица, показали му черно-бяла снимка на човек и го попитали, дали го познава. Снимката била неясна, вероятно на китаец. Освен това, свидетелят не разбирал добре, какво го пипат и затова казал, че не познава лицето от снимката. По принцип познава Ц. Д. и го вижда всеки ден, защото и той живее на адреса в [населено място], [улица]. Свидетелят не знае от кога жалбоподателя живее там, защото се бил настанил преди него.

Д. Ш. посочи, че живее в България от около двадесет и пет години. Притежава имот в [населено място], [улица], което е нещо като хотел с 18 стаи, които отдава под наем. Познава Ц. Д. от Китай, от много време. Доколкото знае се занимава с бизнес. Има фирма. Живее на адреса от около тринадесет месеца и не плаща наем. Тъй като се познават отдавна, Д. Ш. му е предоставил една стая безплатно и е попълнил декларация, че е съгласен жалбоподателят да се регистрира адресно там. Когато посещава адреса, двамата се срещат почти винаги.

Съдът намира показанията на двамата свидетели за логични, непротиворечиви и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на пълномощник на Ц. Д., лично на 25.09.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 08.10.2025 г. (вх. № 71406), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед рег. № 513р-7226 от 16.06.2025 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Съставен и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването му. Административният орган се е позовал на извършените проверки, осъществени от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочения от лицето адрес, където живее, при които е констатирано, че то не живее там.

Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложено от административния орган.

На първо място е безспорно, че Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 11.09.2025 г. Същото е издадено на 17.09.2024 г., основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, защото чужденецът е представител на чуждестранно търговско дружество.

В издаденото на Ц. Д. разрешение за пребиваване № 3045893, валидно до 11.09.2025 г. (л. 40), като адрес на лицето в Република България е вписан адрес: [населено място], [улица].

При извършената на 28.09.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли с две лица, които са посочили, че не познават Ц. Д.:

За да издадат през 2024 г. разрешение за продължително пребиване на Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, съответните органи за административен контрол на чужденците са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], [улица], защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорваният е владял, този имот на валидно правно основание – писмено съгласие на собственика му.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право

на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, представители на чуждестранни търговски дружества. Очевидно, че такива представители, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато физически на декларирания адрес. Целта на законодателя е да се даде възможност на тези лица да пребивават безпрепятствено на територията на страната, когато е необходимо във връзка с търговските дела на представляваните от тях дружества. Логиката на такова разрешение е да се улесни и стимулира бизнеса, което да се отрази положително на икономическото развитие на България.

В разглеждания казус при първоначалното издаване на разрешение за продължително пребиваване през 2024 г. Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република е посочил, че има осигурено жилище на адрес на пребиваване [населено място], [улица]. Тогава административният орган не е намерил, че това обстоятелство не е вярно, поради което е издал исканото разрешение.

Фактът, че оспорващият живее и пребивава на този адрес непрекъснато, се потвърждава от показанията на двамата, разпитани по време на проведеното по делото открито заседание, чиито показания съдът кредитира изцяло.

Съдът намира, че следва да приеме, че по време на престоя, Ц. Д., пребивава на посочения от него адрес [населено място], [улица], в жилище, предоставено му по съгласието на неговия собственик.

Обсъждането на събраните писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие, Ц. Д., е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. За такова жилище може да се приеме, стаята, нахождаща с на адрес на пребиваване [населено място], [улица].

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че Ц. Д., не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

Във връзка с изложените разсъждения съдът намира, че не следва да обсъжда като неотносими към предмета на спора, приетите данните, относно влизанията и излизанията от територията на страната на жалбоподателя. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страна за определен период.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 26.08.2025 г. от Ц. Д., гражданин на Китайската

Народна Република, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Съдът намира за основателно направеното възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Спорът не е с фактическа и правна сложност и по делото е проведено само едно заседание, поради което възнаграждение в минимално предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, размер се явява обосновано и справедливо.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, чрез адвокат Т. Т., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1 срещу Заповед № 513з-10963 от 16.09.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановено от Началник на отдел „Миграция“ - СДВР.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 26.08.2025 г. от Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Ц. Д., гражданин на Китайската Народна Република, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.